14/08/2019

Μέσα στα «νέφη των λυπηρών» του βίου μας, μια πνευματική αιθρία

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Δημητριάδος και Αλμυρού

Το μήνυμα του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Δημητριάδος και Αλμυρού κ. Ιγνατίου επί τη εορτή της Κοιμήσεως της Θεοτόκου 2019

Πανηγυρίζουμε σήμερα την ένδοξη μετάσταση της Παναγιάς μας. Μέσα στα «νέφη των λυπηρών» του βίου μας, μια πνευματική αιθρία. Μέσα στην καρδιά του καλοκαιριού μια πασχάλια ευδοκία. Οι ουρανοί επαγάλλονται, οι στρατιές των αγγέλων θαυμάζουν. Η πάναγνη Κόρη της Ναζαρέτ, το εγκαλλώπισμα της Οικουμένης, η Θεοτόκος, παραλαμβάνεται από τον Μονογενή Της στη δόξα Του.

Την Δέσποινα του κόσμου, που εξαιρέτως τιμάται σε ουρανό και γη, «την τιμιωτέραν των Χερουβείμ και εδοξοτέραν ασυγκρίτως των Σεραφείμ», νοιώθουμε ακατανίκητη την ανάγκη, πρεπόντως να τιμήσουμε και εμείς, ιδιαίτερα την

πανεπίσημη τούτη ημέρα. Στο διάβα των αιώνων, άλλωστε, «αι γενεαί πάσαι» την τίμησαν με κάθε τρόπο. Την υμνολόγησαν με την ψαλμωδία και τη ζωγραφική, με το σκαλισμένο ξύλο και το κηρομάστιχο, με το ασήμι και το μάλαμα. Και είναι εκπληκτικό ότι ακόμη και στα χρόνια της Παλαιάς Διαθήκης η Θεοκίνητη γραφίδα του προφητάνακτος Δαυίδ κήρυξε την άρρητη δόξα της Παναγιάς μας, καθώς Την περιγράφει ως βασίλισσα, που παρίσταται πια στα δεξιά του Υιού Της, «εν ιματισμώ διαχρύσω περιβεβλημένη, πεποικιλμένη».

Και, ιδού, σήμερα συναχτήκαμε όλοι κοντά Της, να Την προπέμψουμε με κατάνυξη βαθειά και σεβασμό, ως μητέρα μας, αλλά και ως μητέρα του Θεού μας. Να ψάλουμε με αγιασμένο ενθουσιασμό ύμνους βγαλμένους από τα πύρινα έγκατα της αγάπης μας. Να υμνήσουμε Εκείνη, που μελώδησε στην ανθρωπότητα την απροσμέτρητη ευσπλαγχνία του Θεού. «Δώρησαι γλώσσαν, προφοράν και λογισμόν ακαταίσχυντον», ζητάμε απ’ τον Υιό Της στην Ακολουθία του Όρθρου, δώσε μας έμπνευση και σκέψη καθαρή, για να τολμήσουμε ν’ ανυμνήσουμε την Προστασία του κόσμου.

Της πρέπουν, όντως, ύμνοι και ωδές. Ωστόσο, η απόδοση τιμής δεν περιορίζεται μόνο σε εγκώμια, ούτε εξαντλείται με θεολογικούς λόγους. Αν η τιμή ενός αγίου συνίσταται στη μίμησή του από τους πιστούς, αναμφίβολα η Παναγιά μας, ως «αδαπάνητο των αρετών ταμείον», μας προσφέρεται ως το κατ’ εξοχήν πρότυπο αγίας πνευματικής ζωής. Υπήρξε η Άσπιλη και Αμόλυντη, η Κεχαριτωμένη, συγκεντρώνοντας στο πρόσωπό Της το σύνολο της χάριτος και αγιότητος, στην ακρότατη και τελειότερη μορφή τους. Γι’ αυτό και απλώνουμε σήμερα τη σκέψη μας στα μονοπάτια του βίου Της, που τα βάδισε ταπεινά, ως δούλη Κυρίου, σιωπώσα και υπακούουσα, μέχρι την ημέρα που έγειρε και εκοιμήθη τον μακάριο ύπνο της συντελεσμένης αποστολής Της. Όλα τα υπέμεινε αδιαμαρτύρητα, όλα τα χώρεσε η μητρική Της καρδιά, σε μια επώδυνη εναλλαγή συναισθημάτων, από την αγαλλίαση του Ευαγγελισμού στην περισυλλογή του Μνήστορα Ιωσήφ, από τη χαρά της Γεννήσεως στη φυγή για την Αίγυπτο, από τα «Ωσαννά» για τον Μονογενή Της στα «σταυρωθήτω». Την απαράμιλλη καθαρότητά Της, την υποδειγματική υπακοή Της στο θέλημα του Θεού, την δοξολογητική προσευχή Της, την διακριτική σιωπή Της, την μοναδική ταπεινοφροσύνη Της, ας επιχειρήσουμε ταπεινά να αποταμιεύσουμε στην ψυχή μας, με την προοπτική να διαμορφώσουμε με αυτές το φρόνημά μας, να σμιλέψουμε με αυτές τον χαρακτήρα μας. Είναι οι αρετές, που συγκροτούν το αρχοντικό μεγαλείο της Παναγιάς μας. Είναι ο μυστικός Της πλούτος, η «έσωθεν δόξα» Της, με την οποία παρίσταται ως Βασίλισσα εκ δεξιών του Υιού Της.

Είναι αλήθεια, ότι μπροστά στην φιλανθρωπότατη Βασίλισσα, την Παναγιά μας,

ξεκλειδώνεται ανέκαθεν απλά και αβίαστα η άβυσσος της ψυχής μας. Η απόλυτη μητρική αποδοχή, που υπάρχει στο βλέμμα Της, συγκλονίζει παράξενα και βυθίζει σε κατάνυξη τις καρδιές μας. Είναι ένας βαθύτατος δεσμός με τη Μητέρα του Κυρίου μας, που έχει κάτι το ανείπωτο, το γλυκύτατα ανθρώπινο και συνάμα θεϊκό, από εκείνη την πανεπίσημη ώρα της Σταύρωσης, που ακούστηκε το «ιδού η μήτηρ σου», στον Ιωάννη. Έκτοτε η Μητέρα του Θεού είναι και δική μας μάνα. Το όνομά Της βρίσκεται στα χείλη όλων μας. Είναι ένας γλυκύς επιστηριγμός σε κάθε σπίτι, σε κάθε ψυχή. Είναι μια θαλπωρή, μια καλωσύνη, που καταλαγιάζει τον όποιο πόνο, μια επιείκεια, που σκεπάζει τις όποιες αστοχίες μας, μια σκέπη, μια στοργή, μια προσδοκία. Ως μάνα, όμως, μας έχει κληροδοτήσει και μια ιερή παρακαταθήκη, που έχουμε χρέος να φυλάξουμε με ακρίβεια. Ήταν πάντα σιωπώσα η Παναγία μας στη σκιά του Υιού Της, ωστόσο, την χαρμόσυνη ώρα του πρώτου θαύματος του Ιησού στην Κανά, ακούστηκε η συμβουλή και επιθυμία Της: «Αυτού ακούετε». Ας κλείσουμε στην καρδιά μας αυτόν τον λόγο Της, όπως Εκείνη, που πάντα «συνετήρει εν τη καρδία Της» τα λόγια του Θεού. Και ας φανούμε πρόθυμοι να πειθαρχούμε στο θέλημά Του, καθώς Εκείνη μας έδωσε το πρότυπο με το «ιδού η δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι κατά το ρήμα Σου». Τούτη η θεοφιλής μίμηση, αναμφίβολα, συνιστά τη βαθύτερη και ουσιαστικότερη τιμή στο προσωπό Της.

Σήμερα, που η Παναγιά μας γέμισε την Οικουμένη και τις καρδιές μας με την χαρά της ένδοξης μεταστάσεώς Της στα ουράνια βασίλεια, σήμερα που όλα είναι χαροποιά, ιλαρά και μακάρια από τη γλυκύτητά Της, σήμερα που η ελπίδα της ανύστακτης μεσιτείας Της και παρουσίας Της στη ζωή μας, μας επιτρέπει να κοιτάζουμε μπροστά και πέρα από τις δυσκολίες των καιρών μας το μέλλον με αισιοδοξία και εμπιστοσύνη, ας καταθέσουμε στη χάρη Της τα ευωδέστερα της ψυχής μας μύρα, αλλά και τη σταθερή μας απόφαση να ακολουθούμε τον δικό Της βηματισμό στη ζωή μας, να εμπνεόμαστε από τον δικό Της πανάγιο βίο.

Και με όλη την ευλάβεια της φτωχής μας καρδιάς, ας αφήσουμε τα χείλη μας να Της ψελλίσουν ικετευτικά: «Υπό την Σην ευσπλαγχνίαν καταφεύγομεν, Θεοτόκε». «Σκέπη γενού και προστασία», ασάλευτο στήριγμα σε όλους τους κλυδωνισμούς και τις τρικυμίες του βίου μας, λιμάνι απάνεμο στους άστατους καιρούς μας, ουράνιο μύρο, βάλσαμο, ανάσα της ψυχής μας. Κράτησέ μας ενωμένους στην πλατυτέρα των ουρανών αγκαλιά Σου, αναστήλωσε και εγκαρδίωσέ μας, όταν ασθμαίνουμε και λυγίζουμε στο αδυσώπητο καμίνι της όποιας δοκιμασίας. Κάνε τον πόνο μας γλυκασμό, μετάλλαξε την απόγνωσή μας σε αμετάθετη ελπίδα, την ραθυμία της αποσταμένης ψυχή μας σε εγρήγορση και ζήλο ένθεο. «Έμπλησον ευφροσύνης» την καρδιά μας, ανάβλυσε της ευεργεσίας τον πλούτο στη ζωή μας. Αγνή, Παρθένε Δέσποινα, άχραντε Θεοτόκε, για Σε μόνη καυχόμαστε, και σε Σένα καταφεύγουμε με θάρρος κι εμπιστοσύνη. «Την πάσαν ελπίδα μας» σε Σένα εναποθέτουμε. «Μήτερ του Θεού, φύλαξον ημάς υπό την σκέπην Σου». Αμήν.